

The background of the cover is a stylized illustration. On the left, a woman in a dark dress and a hat with a purple band is shown in profile, looking towards the right. She is holding a white dove. In the center, there are several other white doves in flight. On the right side, there are dark, industrial-looking structures, possibly cranes or parts of a ship, against a teal background.

JACQUELINE WINSPEAR

MAISIE DOBBS
JA VALKOISTEN
HÖYHENTEN
TAPPAUS

TAMMI

MAISIE DOBBS -SARJA

Maisie Dobbsin ensimmäinen juttu (2003, suom. 2025)

Maisie Dobbs ja valkoisten höyhenten arvoitus (2004, 2015 suom. 2025)

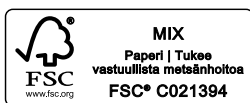
JACQUELINE WINSPEAR

**MAISIE DOBBS
JA VALKOISTEN
HÖYHENTEN
ARVOITUS**

SUOMENTANUT TUULIA TIPPA

TAMMI
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *Birds of a Feather* ilmestyi Isossa-Britanniassa 2004.

Copyright © 2004, 2015 by Jacqueline Winspear

Suomenkielinen laitos © Tammi ja Tuulia Tipa 2025

Robert Louis Stevensonin runon ”Junan ikkunasta” suomentanut Kirsi Kunnas

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-7333-4

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Kenneth Leechille

1919–2002

Minulla oli lapsena onni saada Ken Leech opettajakseni.

Myöhemmin nuorena ja aikuisena minulla oli ilo ja
kunnia kutsua häntä ystäväkseni.

Mietihän, poikasein, millaista on
Elon ehtoon kun koittaa se hetki
Jona naapurit käyvät muistelohon:
"Oli uljas se taisteluretki!"
Pääsi painatko kasvoin pelokkain
Tohtimatta ees katsoa veljiin
Vai vastaatko: myöhästyin hiukan vain
Mutta Luojaani kiitän, et menin

HAROLD BEGBIE:
"OTA PAIKKASI", 1914

ENSIMMÄINEN LUKU

Maisie Dobbs keräsi työpöydän paperit siistiin pinoon ja työnsi ne yksinkertaiseen ruskeaan pahvikansioon. Hän tarttui vihreään marmorkuvioiseen W. H. Smith -mustekynään ja kirjoitti etupuolelle uusien asiakkaidensa nimet: herra ja rouva Herbert Johnson. Aviopari oli huolissaan, että heidän poikansa kihlattu oli kenties antanut heille väärää tietoa menneisyydestään. Tämänkaltaiset tapaukset tiesivät helppoa työtä, hyödyllisiä suosituksia ja joutuisaa päätöstä sutjakasti laaditun loppuraportin ja sen esittelyn yhteydessä ojennettavan laskun muodossa. Maisie kuitenkin arkistoiisi tapauksesta kirjatut muistiinpanot vasta, kun kaikki tutkintaa sivuavat henkilöt olivat päässeet jonkinlaiseen sopuun sekä ilmi tulleiden tietojen, itsensä että toistensa suhteen – siinä määrin kuin se vain oli mahdollista. Maisien nimetessä kansiota pikimusta hiussuortuva valahti silmille. Huoaten hän tuikkasi sen takaisin niskassa olevaan nutturaan. Äkkiä hän laski kynän imupaperialustalle, nykäisi kurittomat haituvat takaisin roikkumaan otsalle ja käveli takan yllä olevan suuren peilin luo. Hän avasi nutturan, työnsi pitkät kutrinsa valkoisen silkkipaidan kaulukseen ja nykäisi niitä vain pari senttiä leukansa alapuolelle. Sopsisiko hänelle lyhyempi tukka?

”Ehkä lady Rowan on oikeassa”, Maisie lausui peilikuvalleen. ”Ehkä polkkatukka todellakin pukisi minua.”

Hän kääntyi monta kertaa puolelta toiselle ja kohotteli hiuksiaan. Lyhyt malli voisi hyvinkin säästää pari kallista minuuttia aamuisin, eivätkä hiukset enää irtoilisi nutturasta ja valuisi silmille. Yksi asia sai Maisien kuitenkin epäröimään. Hän nosti hiuksiaan ja käänsi päätään. Näkyikö arpi? Laskeutuisiko lyhyt tukka niin, että niskasta alkava, herkän päänahahan halkova purppuranpunainen juomu paljastuisi? Jos hän leikkauttaisi hiuksensa, kumartuisiko hän vielä jonain päivänä muistiinpanojensa ylle ja antaisi tietämättään asiakkaan nähdä saksalaisen kranaatin aiheuttaman vamman, jonka hän oli saanut työskennellessään vuonna 1917 joukkosidontapainakassa Ranskassa?

Katsoessaan peilistä kuvastuvaa huonetta Maisie mietti, kuinka pitkälle olikaan päässyt – eikä ainoastaan verrattuna ankean pimeään Warren Streetin toimistoon, jota parempan hänellä ei vielä vuosi sitten ollut ollut varaa. Pitkälle oli tultu myös ensitapaamisesta opettajan ja neuvonantajan Maurice Blanchen kanssa, kun Maisie vielä oli ollut pelkkä palvelustyttö lordi Julian Comptonin ja tämän vaimon, lady Rowanin, taloudessa. Juuri Maurice ja lady Rowan olivat huo-manneet Maisien älykkyyden ja huolehtineet siitä, että tällä oli kaikki mahdollisuudet opinnälkensä tyydyttämiseen. Heidän ansiostaan entinen pikkupiika oli päässyt opiskelemaan Cambridgen Girton Collegeen.

Maisie kiepautti kutrinsa rivakasti takaisin nutturalle ja vilkaisi hiusneuloja kiinnittäessään ulos seinän korkuisesta ikkunasta, josta avautui näköala Fitzroy Squarelle. Hänen avustajansa Billy Beale oli juuri kääntynyt aukiolle ja käveli harmaiden, sateen kastelemien kivilaattojen poikki toimistolle päin. Maisien pään arvessa tuntui tykytys. Billyä katsel-

lessaan hän omaksui vähitellen tämän asennon. Hän käveli ikkunaa kohti hartiat kyyryssä, kädet muka taskussa, askeleessa vielä sotavammoista juontuvaa kömpelyyttä. Maisien mielenmaiseman hiljalleen muuttuessa hänelle valkeni, että avustajassa ajoittain ilmenevästä raskaudesta oli tullut tälle alituinen seuralainen.

Maisie jatkoi Billyn seuraamista yrjöjenaikaisen rakennuksen ikkunasta yläkerran huoneessa, joka aikoinaan oli toimittanut salongin virkaa. Avustaja veti päällystakin hihan kämmenensä peitoksi ja hankasi puhtaaksi messinkisen nimikyrtin, joka tiedotti tulijoille, että M. Dobbsin, psykologin ja etsivän, toimisto sijaitsi täällä. Tyytyväisenä Billy suoristi selkänsä, veti hartiat taakse, venyttäytyi täyteen pituuteensa, haroi vehnänvaaleaa hiuspehkoaan ja otti etuoven avaimen esiin. Maisie katseli hänen asennonvaihdostaan. *Et sinä minua huijaa, Billy Beale*, hän sanoi mielessään. Pääovi läimähti raskaasti kiinni ja portaat narisivat Billyn noustessa toimistoon.

”Huomenta, neiti. Mä hain ne paperit, joita kaipasitte.” Billy asetti ruskean kirjekuoren Maisien pöydälle. ”Ja vielä toinen juttu: ostin *Daily Expressin*, niin voitte vilkaista.” Billy veti sanomalehden povitaskusta. ”Se nainen, joka löytyi murhattuna omasta kodistaan viikko pari sitten Surreystä – muistatko, Coulsdenista – no, lehdessä on siitä lisää juttua, kuka hän oikein oli ja millaisessa kunnossa hänet löydettiin.”

”Kiitos, Billy”, Maisie sanoi ja otti sanomalehden.

”Ihan teidän ikäinen nainen. Hirveä juttu.”

”Totisesti.”

”Mietin vain, onkohan meidän kaiffari... Tai siis teidän oikeastaan... Siis onkohan rikoskomisario Stratton mukana tutkinnassa?”

”Todennäköisesti. Koska murha tapahtui Lontoon ulkopuolella, murharyhmä huolehtii tutkinnasta.”

Billy näytti mietteläältä. ”Funtsikaa nyt kun joutuisi sanomaan, että on töissä ’murharyhmässä’. Tuskin ihmiset ottaa kovin lämpimästi vastaan.”

Maisie lukaisi artikkelin läpi. ”No, se nyt vain on lehtimiesten keksintöä, jolla saadaan myytyä enemmän numeroita. Sitä taidettiin alkaa käyttää silloin, kun Crippenin juttu oli otsikoissa. Nimi oli aiemmin erikoisryhmä, mutta se ei kuulostanut riittävän pahaenteiselta. Ja eihän rikostutkintayksikkö nyt ole yhtään niin ytimekäs.” Maisie nosti katseensa Billyyn. ”Mitä muuten tarkoittit sillä, että hän olisi ’kaverini’?”

”En mitään sen kummempaa. Mä vain...”

Billyn puheen keskeytti musta puhelin, joka pärähti soimaan Maisien kirjoituspöydällä. Billy kohotti kulmiaan ja tarttui kuulokkeeseen.

”Fitzroy viisi kuusi nolla nolla. Rikoskomisario Stratton, päivää. Jep, kyllä hän on. Minä annan.” Billy hymyili leveästi ja peitti kuulokkeen kädellään, kun hienoisesti punastunut Maisie ojensi kätensä tarttuakseen siihen. ”Neiti, mitä se olikaan mitä tohtori Blanche aina sanoi yhteensattumista – että ne ovat...? Ai niin, totuuden lähettiläitä!”

”Riittää, Billy.” Maisie otti kuulokkeen ja heilautti Billyn matkoihinsa. ”Komisario Stratton, onpa mukavaa, että soitatte. Teillä pitää kaikesti kiirettä sen Coulsdenin murhajutun kanssa.”

”Mistä ihmeestä te sen tiesitte? Tai ei, älkää sanokokaan. Varmaan parempi, etten tiedä.”

Maisie naurahti. ”Missä asioissa soitatte?”

”Silkan henkilökohtaisissa. Halusin kysyä, lähtisittekö kenties joskus kanssani illalliselle.”

Maisie empi, naputti pöytää kynällään ja vastasi sitten: ”Kiitos kutsusta. Tavattoman ystävällistä... mutta ehkä voisimme mieluummin lounastaa yhdessä.”

Komisario oli hetken hiljaa. ”Totta kai. Olisiko teillä aikaa perjantaina?”

”Perjantai sopii mainiosti.”

”Hienoa. Tapaan teidät toimistollanne kello kaksitoista, ja voimme siirtyä siitä Bertorelliin.”

Maisie vitkasteli taas. ”Sopiiko, että tapaamme Bertorellissa? Kahdeltatoista?”

Linjalla oli jälleen tovin hiljaista. *Miksi tämän pitää olla näin monimutkaista?* Maisie mietti.

”Toki. Perjantaina kahdeltatoista Bertorellissa.”

”Nähdään siellä. Kuulemiin.” Maisie laski kuulokkeen mieteliäänä.

”Kas näin, tässä teille kupponen kuumaa.” Billy asetti teetarjottimen omalle pöydälleen, kaatoi maitoa ja teetä isoon emalimukiin ja laski sen Maisien eteen.

”Toivottavasti ei haittaa että kysyn – eihän tämä mulle kuulu – mutta miksi ette halua lähteä Strattonin kanssa päivälliselle? Ei kai nyt ole hassumpaa päästä joskus syömään toisten laskuun.”

”Lounas ja illallinen ovat kaksi täysin eri asiaa, ja miesseuralaisen kanssa lounastaminen ei millään muotoa ole sama kuin yhteinen illallinen.”

”Illalla saa ainakin enemmän murkinaa, ja...”

Billyn lause jäi kesken, kun ovikello soi. Siirtyessään ikkunaan katsomaan, kuka ovella oli, Maisie huomasi Billyn hierovan reittänsä kasvot irveessä. Sotavamma, jonka mies oli saanut lähes kolmetoista vuotta aiemmin vuoden 1917 Messinesin taistelussa, kiusasi selvästi taas. Billy lähti avaamaan ovea, ja Maisie kuuli hänen kapuavan vaivalloisesti portaat alas pääovele.

”Sanoma M. Dobbsille. Kiireellinen. Allekirjoitus tähän, kiitos.”

”Kiitos.” Billy allekirjoitti ja kaivoi taskustaan pari killinkkiä lähettipojalle. Hän sulki oven, huokasi ja lähti taas kipuamaan portaita takaisin yläkertaan. Toimistossa hän ojensi kirjekuoren Maisielle.

”Onko jalka huonona?” Maisie kysyi.

”On se vähän tavallista huonompi. Mutta enhän mä mikään nuori kloddi enää olekaan.”

”Oletko käynyt lääkärillä?”

”En nyt vähään aikaan. Ei kai tohtoritkaan sille paljoa mahda. Ja hyvä tsägähän mulla on käynyt – mulla on mukava työpaikka, kun monet ei löydä duunia millään. Eipä tässä valittaakaan voi.”

”Voimme totisesti pitää itseämme onnekkaina. Meidän työmme näyttävät vain lisääntyvän, kun ihmiset katoavat menettettyään kaikki rahansa ja toiset taas keksivät kaikenlaisia konnuuksia.” Maisie käänsi kirjekuoren ympäri. ”Kappas vain...”

”Mitä nyt?”

”Huomasitko lähettäjän nimen takana? Tämä on Joseph Waitelta.”

”*Siltä* Joseph Waiteltako? Pohatta Joseph Waitelta? Jota sanotaan Kauppiaskihoksi?”

”Hän pyytää, että tulisin käymään hänen luonaan – ’pikimiten’, tässä lukee – saamaan ohjeet tutkintaa varten.”

”Taitaa olla tottunut komentelemaan väkeä ja saamaan mitä tahtoo...” Jälleen kerran puhelimen pirinä keskeytti Billyn. ”Eihän tuo kapine ole tänään hiljaa ollenkaan!”

Maisie tarttui kuulokkeeseen.

”Fitzroy viisi kuusi nolla nolla.”

”Onko neiti Maisie Dobbs?”

”Puhelimessa. Kuinka voin auttaa?”

”Nimeni on neiti Arthur, olen Joseph Waiten sihteeri. Herra Waite odottaa tapaamistanne.”

”Hyvää huomenta, neiti Arthur. Lähetti toikin juuri sanoman herra Waitelta.”

”Hyvä. Tulisitteko käymään tänään kello viisitoista? Herra Waite voi tavata teitä silloin puolen tunnin ajan.”

Naisen ääni tärisi hienoisesti. Oliko sihteerin kunnioitus työnantajaansa kohtaan suorastaan pelonsekaista?

”Selvä on. Tulen avustajani kanssa kolmelta. Neuvoisitteko, kuinka löydämme perille?”

”Toki, osoite on... Tunnetteko Dulwichia?”

”Neiti, mä olen valmis kun te vain olette.”

Maisie katsahti takistaan roikkuvaa hopeista hoitajankelloa, jota hän piti kuin rintaneulaa. Kello oli ollut lahja lady Rowanilta, kun Maisie oli keskeyttänyt opintonsa Girton Collegessa ja ryhtynyt suursodan aikaan Lontoon sairaalan apusisareksi, vapaaehtoiseksi hoitajattareksi. Se oli näyttänyt täsmällistä aikaa siitä saakka, kun Maisie ensimmäistä kertaa oli kiinnittänyt sen univormuunsa, ja palvellut oivallisesti niin joukkosidontapaikassa Ranskassa, missä hän oli hoitanut haavoittuneita sotilaita, kuin myöhemmin kotimaassakin, missä potilaina olivat olleet sotaneuroosista kärsivät miehet. Maisien valmistuttua sitten Girtonista kello oli monet kerrat asetettu samaan aikaan Maurice Blanchen taskukellon kanssa hänen työskennellessään Mauricen rinnalla. Joitakin vuosia se palvelisi vielä varmasti.

”Tässä on juuri aikaa hoitaa vielä yksi pikku tehtävä, ja sitten voimme lähteä. Näin kuukauden ensimmäisellä viikolla täytyy huolehtia muutamista laskuista.”

Maisie otti käsilaukustaan avaimen, avasi keskimmäisen vetolaatikon kookkaan kirjoituspöytänsä oikealla puolella ja valitsi kuuden muistikirjan joukosta pienen tilikirjan. Sen kannessa luki AUTOMOBIIILI.

Maisie oli vuotta aiemmin saanut käyttöönsä lady Rowanin tyylikkään kaksipaikkaisen MG 14/40 -urheiluautoa. Metsästysonnettomuudesta alkunsa saaneet toistuvat lonkkakivut tekivät ajamisesta lady Rowanille hankalaa, ja hän usutti Maisiea lainaamaan autoa niin usein kuin vain oli tarvis. Käytettyään ajoneuvoa useita kuukausia yhtä mittaa Maisie oli tarjoutunut ostamaan sen. Lady Rowan naljaili, että kyseessä täytyi olla maailmanhistorian ensimmäinen tapaus, jossa automobiiliin ostaja vaati saada maksaa enemmän kuin mitä myyjä pyysi. Maisien vaatimuksesta hintaan oli lopulta lisätty pieni korko. Nyt Maisie tarttui kynäänsä, otti samasta vetolaatikosta šekkivihkonsa ja kirjoitti lady Rowanille šekin. Maksettu summa lisättiin tilikirjan oikeaan sarakkeeseen ja uusi velkasumma alleviivattiin punaisella.

”No niin, valmista tuli. Onko kaikki lukossa?”

”On. Tapauskartat on mun vetolaatikoissa, kaikki lukossa. Kortisto on lukkojen takana. Tee on lukkojen takana...”

”Billy!”

”Kunhan pilailin!” Billy avasi oven Maisielle ja varmisti heidän lähtiessään, että ovi tuli lukkoon.

Maisie nosti katseensa lyijynharmaalle taivaalle. ”Näyttää siltä, että kohta taas sataa.”

”Totta vie näyttää. Paras alkaa painua ja toivoa että se menee ohi.”

Ajoneuvo oli pysäköity Fitzroy Streetin kulmaan, ja sen kiiltävä maalipinta oli kuin viinipunainen läiskä vasten huhkikuusen iltapäivän harmautta.

Billy piteli Maisielle ovea, nosti konepeltiä käynnistääkseen polttoainepumpun ja rämäytti sen sitten kiinni niin että Maisie sävähti. Billyn kumartuessa moottorin ylle Maisie katseli harmaita pusseja tämän silmien alla. Leikinlasku oli Billyn tapa viedä huomio pois säryistä. Avustaja nosti peukun pys-

tyyn, Maisie asetti sytytyksen, kaasuläpän ja kuristimen ja painoi sitten käynnistyspainiketta auton lattiassa. Moottori hyrähti käyntiin. Billy avasi matkustajanpuoleisen oven ja istui Maisien viereen.

”Ei kun matkaan. Oletteko varma reitistä?”

”Olen, tunnen Dulwichin hyvin. Ei sinne pitäisi mennä kuin tunti, liikenteestä riippuen.” Maisie vaihtoi MG:n vaihteelle ja ohjasi Warren Streetille.

”Käydään vielä läpi, mitä tiedämme Waitesta. Jo se on kiintoisaa, että löysimme hänet Mauricen kortistosta.”

”No, tämän ekan kortin mukaan tohtori Blanche kävi pyytämässä hepulta rahaa klinikkaa varten. Mitä se oikein meinaa?” Billy vilkaisi Maisiea ja katsoi sitten tietä. ”Nyt tihuuttaa jo.”

”Siltä näyttää. Lontoon sää: niin verrattoman ennakoitavissa, ettei koskaan tiedä, mitä taivaalta tulee”, Maisie totesi ennen kuin vastasi Billyn kysymykseen: ”Maurice oli aikoinaan lääkäri, tiedäthän sinä sen. Hän erikoistui oikeuslääketieteeseen, mutta alkujaan hänen potilaissaan oli pikkuisen enemmän eloa.”

”Sietää toivoa.”

”Vuosia sitten, jo kauan ennen kuin aloitin Ebury Placen talossa, Maurice avusti eräässä jutussa, joka vei hänet East Endiin. Hän tutki juuri murhan uhria, kun sisään ryntäsi mies apua huutaen. Maurice seurasi miestä naapuritaloon ja löysi ensimmäistä lastaan synnyttämässä olevan naisen, jonka tila oli vakava. Lyhyesti sanottuna Maurice päätyi pelastamaan naisen ja lapsen hengen, ja kokemuksen myötä hän halusi tehdä jotakin Lontoon köyhälistön – erityisesti naisten ja lasten – hyväksi, heille kun ei ollut tarjolla juuri minkäänlaista terveydenhoitoa. Niinpä hän ryhtyi ottamaan jälleen vastaan eläviä potilaita kerran tai pari viikossa; hän hoiti East

Endin asukkaita ja myöhemmin väkeä joen toisella puolen, Lambethissa ja Bermondseyssa.”

”Missä vaiheessa Waite tuli kuvaan?”

”Lue kortti, niin näet. Uskoakseni Maurice otti lady Rowanin mukaansa kierrokselleen vain vähän ennen kun aloitin työt Ebury Placella vuonna 1910. Lady Rowan tyrmistyi näkemästään ja päätti auttaa. Hän kääntyi kaikkien varakkaiden ystäviensä puoleen ja pyysi lahjoituksia, jotta Maurice voisi perustaa kunnon klinikan.”

”Ihmiset antoi rahat takuulla vain, jotta lady jättäisi heidät rauhaan!”

”Lady Rowan tunnetaan ihmisenä, joka saa haluamansa eikä arkaile pyytää. Luulenpa, että hänen esimerkkinsä innoitti Mauricea. Maurice varmaankin vain tapasi Waiten jossakin tilaisuudessa ja kysyi. Maurice osaa aina arvioida toisen mielentilaa ja käyttää vaistoamaansa energiaa – kaipa sitä siksi voi kutsua – hyväkseen.”

”Vähän kuin tekin, vai mitä?”

Maisie ei vastannut, hymyili vain. Juuri hänen huomattavat intuition lahjansa – ja terävä älynsä – olivat saaneet Mauricen ottamaan hänet oppilaakseen ja myöhemmin avustajakseen työssä, jota opettaja nimitti ”kokonaisvaltaiseksi rikostutkimusopiksi”.

Billy jatkoi: ”No, tämän mukaan tohtori Blanche sai Waitelta viisisataa punttaa.”

”Katsohan tarkemmin: ne viisisataa olivat luultavasti vain ensimmäinen monista maksueristä.” Maisie pyyhki kämmenselällään huurua, jota tuulilasiin oli kertynyt.

”Voi jukra”, Billy sanoi ja nojautui äkkiä taakse silmät suljettuina.

”Mitä nyt?” Maisie katsahti seuralaistaan, jonka kasvot näyttivät vihertäviltä.

”Mun ei ehkä ole hyvä lukea matkalla. Tulee vähän heikko olo.”

Maisie pysäytti tien sivuun ja kehotti Billyä avaamaan oven, laskemaan jalat maahan ja painamaan pään polviin. Maisie otti kortit käteensä ja teki yhteenvedon Joseph Waitea koskevista muistiinpanoista: ”Varakas, omin avuin menestynyt mies. Aloitti lihakauppiaan oppipoikana York-shiressa – Harrogatessa – kaksitoistavuotiaana. Osoitti pian liiketoiminta-älyä. Kaksikymmentävuotiaana hänellä oli jo ensimmäinen puotinsa. Kasvatti toimintaa, kunnes se kahden vuoden päästä ei enää mahtunut liikkeen tiloihin. Alkoi myydä vihanneksia ja hedelmiäkin, kuivatuotteita ja erikois-elintarvikkeita, kaikkea korkealaatuisena ja hyvään hintaan. Asasi toisen myymälän, sitten kolmannen. Nyt hänellä on useita Waite’s International -elintarvikeliikkeitä jokaisessa suurkaupungissa ja vaatimattomampia Waite’s Fancy Foods -kauppoja pienemmissä kaupungeissa. Kaikkia yhdistävät ensiluokkainen palvelu, kotiinkuljetukset, edulliset hinnat ja laadukkaat tuotteet. Lisäksi hän käy joka päivä yllätysvierailulla vähintään yhdessä kaupassaan. Hän saattaa putkahtaa paikalle milloin vain.”

”Siitä työntekijät on takuulla riemuissaan.”

”Hmm, hyvä huomio. Neiti Arthur kuulosti puhelimessa harvinaisen säikyltä.” Maisie käänsi pitelemänsä kortin ympäri. ”Tämäpä mielenkiintoista...” hän jatkoi. ”Waite kävi kymmenen vuotta sitten Mauricen luona – muistankin sen – kysymässä tältä neuvoa. Hyvän aika...”

”Mitä nyt? Mitä siinä sanotaan?” Billy kysyi ja pyyhki nenäliinalla otsaansa.

”Tämä ei ole Mauricen tapaista. Tässä lukee vain: ’En voinut vastata hänen pyyntöönsä. Yhteydenpito katkennut.’”

”Aikamoista. Mitä se meinaa meidän tapaamista ajatellen?”

”No, Waiten täytyy edelleen pitää Mauricea suuressa arvossa, jos hän pyytää minun apuani.” Maisie katsahti Billyn kasvoja nähdäkseen, oliko väri jo terveempi. ”Herranen aika. Nenästäsi vuotaa verta! Nojaa äkkiä taakse ja purista nenänvartta tällä liinalla.” Maisie vetäisi taskustaan puhtaan kirjaillun nenäliinan ja painoi sen Billyn nenälle.

”Luoja sentään, anteeksi nyt vaan. Ensin pitää nojailla eteen ja sitten taakse. Enpä tiedä... Mä taidan olla tänään vain tiellä.”

”Kukkaa, sinustahan on suurta apua. Miltä se nenä tuntuu?”

Billy katsoi liinaa ja taputteli nenänpieltään. ”Kyllä se taitaa olla jo parempi.”

”Kas, meidän on paras joutua.”

Maisie pysäköi pääportin eteen. Punatiilinen, uusyrjönaikaiseen tyyliin rakennettu kartano seisoi majesteettisena maisemoiduilla tiluksillaan koristeellisen takorautaisen portin takana.

”Tuleekohan kukaan avaamaan meille?” Billy pohti.

”Joku on jo tulossa.” Maisie osoitti nuortamiestä, jolla oli pussihousut, tweedkankainen ratsastustakki, villainen kauluspaita ja metsänvihreä solmio. Mies kiiruhti avaamaan sateenvarjon juostessaan portille ja nyökkäsi Maisielle avatessaan lukon ja työntäessään portin auki. Maisie ajoi auton portista ja pysähtyi miehen viereen.

”Olette varmasti neiti Dobbs, teillä on tapaaminen herra Waiten kanssa kolmelta.”

”Kyllä vain.”

”Entä seuralaisenne?” Mies kumartui katsomaan Billyä matkustajan istuimella.

”Avustajani herra William Beale.”

Billy taputteli yhä nenäänsä Maisien nenäliinalla.

”Hyvä. Olkaa hyvä ja pysäköikää pääoven eteen – peruuttakaa paikalle, niin että automobiilin nokka osoittaa portin suuntaan.”

Maisie katsoi nuorukaista kulmat koholla, ja tämä kohautti olkiaan.

”Arvon neiti, se on herra Waiten määräys.”

”Aika vaateliias tyyppi, jos multa kysytään”, Billy sanoi Maisien ajaessa talolle. ”Vai että ’peruuttakaa nokka portin suuntaan.’ Ehkä munkin pitäisi kävellä niin, takaperin ja nokka portille päin! Kuka se Waite oikein luulee olevansa?”

”Yksi Britannian rikkaimmista miehistä, ellei koko Euroopan.” Maisie pysäköi ajoneuvon ohjeiden mukaan. ”Ja selvää on, että jostain syystä hän tarvitsee meitä, muutoin emme olisi täällä. Tulehan.”

Maisie ja Billy harppoivat reippaasti autolta pääovelle, missä heitä vastassa oli nainen. Maisie arvioi naisen noin viisikymmentäviisivuotiaaksi; yllään tällä oli yksinkertainen liuskeenharmaa pohjepituinen leninki, jossa oli valkoiset kalvosimet ja valkoinen pyöreä laakakaulus. Kaulusosien väliin oli kiinnitetty pieni kamee, jonka lisäksi asun ainoa koriste oli mustalla nahkarannekkeella varustettu hopeinen rannekello. Harmaat hiukset olivat niin tiukalla nutturalla, että ohimoita kiristi. Ankarasta olemuksestaan huolimatta nainen hymyili lämpimästi vaaleansiniset silmät sydämellisesti tuikkien, kun Maisie ja Billy astuivat ylimmälle portaalle.

”Tulkaahan äkkiä sisään, ennen kuin saatte kuolemantaudin! Millainen keli! Hovimestari herra Harris on pahasti vilustunut. Olen rouva Willis, taloudenhoitaja. Antakaahan, kun otan takkinne.” Rouva Willis otti Maisien sadetakin ja Billyn päällystakin ja ojensi ne palvelustytölle. ”Ripusta nämä pyykkihuoneeseen kuivaustelineelle takan ylle. Herra Waiten vieraat lähtevät”, taloudenhoitajatar vilkaisi rannekelloaan,

”noin kolmenkymmenenviiden minuutin kuluttua, joten yritä saada takit siihen mennessä niin kuiviksi kuin suinkin.”

”Kiitos, rouva Willis”, Maisie sanoi.

”Herra Waite tapaa teidät aivan pian kirjastossa.”

Maisie vaistosi talon tunnelmassa kireyttä. Rouva Willisin kiireiset askelet hoputtivat heitä eteenpäin. Kirjaston ovella taloudenhoitaja katsahti kelloaan ja oli tarttumaisillaan messinkiseen ovenkahvaan, kun heidän takanaan avautui ovi ja kolmikon luo riensi toinen nainen.

”Rouva Willis! Rouva Willis, minä jatkan tästä ja saatan herra Waiten vieraat kirjastoon”, nainen puuskutti.

Rouva Willis luovutti holhokkinsa nyrpeän näköisenä. ”Toki, neiti Arthur. Saattakaa vain.” Hän kääntyi Maisien ja Billyn puoleen. ”Hyvää päivänjatkoa”, hän sanoi ja lähti katsomattakaan enää neiti Arthuriin. Arvokas ulosmarssi ei ikävä kyllä onnistunut, sillä nyt ovi avautui uudestaan ja heitä kohti harppoi tukeva mies, joka vilkaisi lähestyessään rannekelloaan.

”No niin, kello viisitoista. Eiköhän aloiteta.” Suomatta Maisielle ja Billylle juuri katsettakaan mies asteli kirjastoon.

Billy kumartui Maisien puoleen ja kuiskasi: ”Mikä hullunmylly!”

Maisie vastasi pienellä nyökkäyksellä.

”Istukaa, istukaa”, Joseph Waite osoitti kahta tuolia suorakulmaisen, kiillotetun mahonkipöydän pitkällä sivulla ja istuutui itse oikopäätä isompaan tuoliin pöydän päässä. Pyylevä ulkomuoto sai hänet näyttämään lyhyeltä, vaikka hän tosiasiassa oli satakahdeksankymmentäsenttinen ja liikkui yllättävän sukkelasti. Mauricen muistiinpanojen mukaan Waite oli syntynyt vuonna 1865, mikä teki hänestä kuusikymmentäviisivuotiaan. Sininen liituroitapuku oli epäilemättä teetetty huomattavaan hintaan jossakin Savile Row’n

**TUNNELMALLISEN DEKKARISARJAN
TOISESSA, ITSENÄISESSÄ OSASSA
MESTARIETSIVÄ MAISIE DOBBS
SELVITTÄÄ YSTÄVYSTEN MURHAA
SOTIENVÄLISESSÄ ENGLANNISSA.**

Lontoossa eletään kevättä 1930, kun yksityisetsivä Maisie Dobbs palkataan etsimään kadonnutta perijätärtä. Ensi alkuun yksinkertaiselta vaikuttava tapaus mutkistuu, kun perijättären ystävä löydetään kuolleen. Ja sitten toinen. Ja kolmas. Onko katoamisen ja murhien välillä yhteys? Tutkiessaan asiaa uuden apulaisensa Billy Bealen kanssa Maisie huomaa, että jäljet johtavat sota-aikaan, jonka koko Englanti niin kipeästi haluaisi jo jättää taakseen.

”Yhtä nerokas kuin Hercule Poirot, terävä kuin Neiti Marple, kipakka kuin Vera Stanhope – ei ihme että Maisie on hurmannut miljoonat lukijat.”

THE WASHINGTON POST

”Maisie Dobbs on kuin tyylikkäämpi versio Lisbeth Salanderista: älykäs ja kovia kokenut nainen, jonka seikkailuja rakastetaan kautta maailman.”

NPR

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-7333-4